

MÉG ÉLNI

Mára a tavalyi farkas már ez a szél,
 És ki mondhatja el, még mivé is lehet?
 A szélre heverünk, akárcsak holt avarra,
 Még kérdezgetni is alig maradt időnk,
 Hogy merre haladunk a légköri zavarban,
 Vérünk mért festi meg lábunknál a füvet.
 Mégis e hatalom rejtélyét kitaláltuk,
 Mint a gyökerükön tanult, kemény fatörzsek:
 Minket tévelyegni láttak, s egy szót se szóltak.
 Ha ennek a neve, hogy még csak nem is éltünk,
 És ha káprázata voltunk egy vízbe fúltnak,
 Aki még azt hiszi, hogy fut közeli parton...
 Nem, mi ismertük a nagy, a még hevítő célt,
 A magában bízót ereje tudatában,
 Nevethetett avagy éppen haragra lobbant,
 Követtük lépteit, miként régi barátok,
 Kik egyetérteni majd egymásba karolnak,
 S némán is szívesen elbeszélgetnek így,
 Csak hogy a láz üres szavakban ki ne hűljön.
 Szemlélték városok és erdők menetünket,
 Sebesen szárnyaló madarak ismerői:
 A gondolataink voltak vándorutunkon,
 A vadász fegyverét hiába fogta rájuk.
 Ólma találhatott, röptük nem szegte meg,
 Ott túl az életen éltek és túl a véren...
 Itt most körbe kerít csupa madártetem,
 Arrébb rúgjuk, nehogy még szennyük is bekenjen.

Rába György fordításai

René Guy Cadou

A HALÁL ÁBÉCÉJE

Beszélg halkán halál nehogy meghallja bárki
 Ujjaiddal beszélj jöjj hát még közelébb
 Mozdulatod hamu-köteleket bogoz ki
 S könnyeket ők adják hangomnak erejét

Felismerlek bizony. Nem változott a nyelved
S kezed amely apám homlokára simult
Érted mondtam búcsút gazdag fedélzeteknek
S tenger-dűlőknek: ott kéklő és mély az út

Öllezve megyünk most az őszi ködökbe
Húnyt utcáknak során ahol a kés forog
Fekete tavakig hová más sose jönne
Siessünk ó halál késik az ég amott

Jó barátoknak a mellkasom felajánlom
Ők hoznak levegőt áldásos meleget
Dombok gyomrában hadd görgessen majd az álom
Állatárnyaktól én ugyan nem rettegek.

Ne marasztalj te láng elfújom mécsed immár
S kigyúló arcokét mert szítják éhemet
Hadd csusszanok tovább. Puha kövek elég már
Emeljétek tudóm úgy lélegezhetek

MINDENEK ELLENÉRE

Láncon vonszolj kövek között
Zuhatokkal tengerekkel telitömd torkomat
Vasaddal pipacsformán jelöld meg torkomat
Falak satujában térdemet dalra kapasd
Csontomat kifehéritsd mint sivatagi kutyáét
Két kézzel tartva vidd koponyám repedt lámpását
Élő fáklyámat lobbantsd az útkereszteken
Feszíts fel engem hajók vitorlázatára
Útnak induló házak ablakaira
Ó nyaldoss engem láng mint alacsony gerendát
Zúzz össze teljes súlyoddal szomorú évszak
Boríts be avarral
Nem beszélek többé
Nem tudom mit szeretnél tőlem hallani
Minden bűnömben ártatlan vagyok
Bezárultam a szónak
Nagy mozgó csend vagyok
Szerlemmel nem tartozom elszámolni neked.

A TENGER CSAVARGÓI

A tenger szűk sikátorában
Elvadult telkeken hol bogáncs hajt lilán
Mikor a lebukó nap vadszamárként nyerít s a
Legelső hajólámpa üvegszemét gurítja
Hangapillák alatt ködös tájak iránt
A két gyerek kinek vagyona csak az arca
S pár könnyed mezteláb alig emberi már
Perzselő tengeri kagylópadlón tapadva
Mely kőnehéz akár körutakon a nyár
E kettő megy cipel kincseik látomások
Az elkötött ladik padjára másznak ők
Mintha csak messzire sodorhatna az álom
Nyálhab vádolja meg a két menekülőt
De bármily boldog is az erőpróba fásaszt
Ha nekifutsz megint lankaszt rövidesen
A két tolvaj belül érzi már az önvádat
S elszunnyad a ladikban mely sosem járt vizen.

A VÉR UTCÁJA

Vidéki utca eszembe jutsz te szüntelen
Szökdécselt az eső mentünk én s jegyesem

Halk novemberi est volt alacsony minden lámpa
Tébolyult gyermekek jajgattak a szobákban

Girhes kutyák ólálkodtak égen és folyosón
Sok sötét alak sok halott jött szembe elosont

Csak harmadik oldalát böngészted a lapoknak
Mást nem szabadott Semmi bűntény Kis perpatvarok csak

Az éjszakában pár erőszakolás csupa banális dolog
De szobád falaiban egy ló zokogott

Ma te vagy a legszebb lombja alatt a fáknek
Bő vízben mosnak mint a fehér ruhákat

Nap számsorát sütötték rád örökre bélyegül
Fonográfok méhek járnak be zsongnak körül

Derék csavargó marka öblén bújgat madarakat
Déltájt részeg keresztet vet öleli a patak

Az emberek szemébe szembogara mint víz hull
S Krisztus lép tántorogva amikor visszaindul.

Lackfi János fordításai

Lázáry René Sándor

(ÓH, HÁNY POÉTA...)

Óh, hány poéta, hebre szent,
Czívis, polgári czeFRE czenk,
Hány senki zengi Debreczent!

Most kellenél, szegény Vitéz Mihály,
Hogy itt megint Reményt igézz, s kiszállj
Sírhintodból... De hely ma
Sem vón' számodra tán,
Kesernyés ajkú pajtás!
Hamis próféta, selyma
Pap anyyi, mint a pelyva –
Emészt a gaz, s tenyész
A lelki fattyúhajtás...

Ezért ne vedd zokon, amint
Kedélyed fád rokona int –
Henyélj inkább, Csokonaink!

1905. január

(MAGYAR KISVÁROS...)

Magyar kisváros: épp Erdély van és vasárnap.
Sajnáld a sarki zsandárt, az Óregát fiát,
Ki réveteg vakarja seggét meg vádliját,
S irigylí nyámjait, mert sörkertben lazsálnak!